

Conclusie

van de Advocaat-Generaal N. Edon

in de zaak B 2000/2 – P. Degroote tegen de Benelux Economische Unie

Mevrouw Paula Degroote diende op 15 juni resp. 25 juli 2000 twee verzoekschriften bij de griffie van het Benelux-Gerechtshof in, teneinde het administratiefrechtelijk beroep in te stellen waarin het Aanvullend Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie voorziet.

Mevrouw Degroote vordert de vernietiging van de op respectievelijk 7 mei 1999, 16 november 1999 en 27 april 2000 door het College van Secretarissen-Generaal genomen besluiten.

In casu staat het vast dat mevrouw Degroote op 27 juli 1989 in dienst trad bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie. Zij wordt met ingang van 1 augustus 1990 vast aangesteld als administrateur en belast met het "personenverkeer in het kader van Benelux en Schengen".

Naar aanleiding van de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam werd het acquis van de Schengen-Overeenkomst, dat tot dat tijdstip door het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie werd verzorgd, overgedragen aan het Secretariaat-Generaal van de Raad van de Europese Unie. Mevrouw Degroote wees het aanbod van overplaatsing naar het Secretariaat-Generaal van de EU-Raad af en besloot bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie te blijven en er haar werkzaamheden voort te zetten.

Bij besluit van het College van Secretarissen-Generaal d.d. 7 mei 1999 werd mevrouw Degroote met nieuwe taken belast, namelijk de Benelux-coördinatie en de voorbereiding van de officiële teksten die in het Benelux-Publicatieblad moeten worden opgenomen.

Bij brief van 5 juli 1999 geeft mevrouw Degroote te kennen dat zij het daarmee niet eens is en niet begrijpt waarom zij de taken waarmee zij zich sinds bijna tien jaar heeft beziggehouden, niet mag voortzetten. Aangezien het Gezag weigerde op dat besluit terug te komen, stelde mevrouw Degroote op 9 juli 1999 intern beroep in.

Het College van Secretarissen-Generaal beslist op 16 november 1999 mevrouw Degroote in haar vroegere functie inzake het personenverkeer te herstellen, waarbij wordt duidelijk gemaakt dat "er (...) geen sprake van (kan) zijn dat u voor de werkzaamheden in het kader van de Bijzondere Commissie voor het Personenverkeer vergaderingen zult volgen bij de Europese Unie" en dat "(u) de werkzaamheden die u tot nu toe werden opgedragen (...) naast het werk inzake het personenverkeer (dient) uit te voeren".

In haar advies van 18 april 2000, waarvan mevrouw Degroote bij schrijven d.d. 25 april 2000 mededeling werd gedaan, stelde de Raadgevende Commissie zich op het standpunt dat aan het intern beroep de grondslag was komen te ontvallen doordat "de Secretaris-Generaal zijn besluit d.d. 7 mei 1999 (...) ongedaan (heeft) gemaakt en mevrouw Degroote bij diezelfde gelegenheid in haar vroegere functie (heeft) hersteld maar haar daarenboven bepaalde additionele taken (heeft) toegewezen" en dat mevrouw Degroote dus

haar functie als secretaris van de Bijzondere Commissie voor het Personenverkeer verder blijft vervullen, waarbij het Gezag haar additionele taken kan toewijzen, die ondergeschikt blijven aan haar huidige functie.

Het College van Secretarissen-Generaal besloot op 27 april 2000 het advies van de Raadgevende Commissie te volgen; dat besluit is als volgt verwoord: "de taken die u gelijktijdig met het secretariaat van de Bijzondere Commissie voor het Personenverkeer waren toegewezen, namelijk de Benelux-coördinatie en de voorbereiding van de officiële teksten die in het Benelux-Publicatieblad gepubliceerd moeten worden, zijn bevestigd".

Ten aanzien van de procedure

De standpunten van partijen zijn ter openbare zitting van de Kamer "Ambtenarenrechtspraak" op 27 november 2000 toegelicht; elk der partijen heeft voorts een pleitnota ingediend: verzoekster op 27 november 2000 en verweerster op 18 december 2000.

Bij schrijven d.d. 19 januari 2001 oppert mr. Jourdan, verzoeksters raadvrouw, bezwaren tegen de pleitnotitie van de wederpartij, omdat dat stuk " een aantal punten bevat die niet contradictoir in het geding zijn ingebracht en waaromtrent mijn cliënte dan ook geen gelegenheid tot weerwoord heeft gehad noch haar rechten van verdediging heeft kunnen doen gelden". Zij verzoekt geen acht te slaan op de bedoelde pleitnotitie.

In een reactie van 5 februari 2001 voert mr. Derwa, verweersters raadsman, op zijn beurt een aantal grieven aan tegen de pleitnotitie van mr. Jourdan. Hij verzoekt de Kamer alle overgelegde pleitnotities buiten het beraad te houden.

Het is een vaste regel dat de procesgang inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie steeds eerst schriftelijk en nadien mondeling gebeurt. Voor de Kamer, waarvoor zowel een actie tot vernietiging alsook een actie op de grondslag van volledige rechtsmacht kan worden ingesteld, moet een volledig debat op tegenspraak worden gevoerd (Aanvullend Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie, Gemeenschappelijke Memorie van Toelichting, nr. 12). Tijdens de mondelinge behandeling kunnen de partijen hun standpunt vrij en volledig uiteenzetten (F. Dumon, Benelux-Gerechtshof, E. Story-Scientia 1984, blz. 213).

Ik stip aan dat mr. Jourdan niet met zoveel woorden aangeeft omtrent welke punten de facto en de jure in de pleitnotitie van mr. Derwa geen hoor en wederhoor zou hebben plaatsgevonden. Voorts dient nog te worden opgemerkt dat mr. Jourdan verzoekster niet zelf vertegenwoordigde tijdens de openbare zitting, aangezien mr. Desterbecq namens verzoekster pleidooi hield tijdens de mondelinge behandeling. De enkele bewering als zou de pleitnotitie van mr. Derwa punten bevatten die niet contradictoir zijn behandeld, lijkt bijgevolg niet te volstaan om de Kamer geen acht te laten slaan op dat stuk. Die bewering wordt in elk geval niet gestaafd door het enkele feit dat de pleitnotitie van mr. Derwa pas na de openbare terechtzitting werd ingediend.

Wat het verzoek van mr. Derwa betreft om alle pleitnotities te weren: dat verzoek lijkt in elk geval te moeten worden afgewezen. Immers, mr. Derwa betwist in werkelijkheid de mondelinge toelichting namens verzoekster als zodanig en niet zozeer de pleitnotitie waarin die toelichting is vervat.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het administratiefrechtelijk beroep

Het Gezag beroept zich op verscheidene middelen van niet-ontvankelijkheid.

a) Het Gezag steunt allereerst op artikel 27, lid 1, van het Aanvullend Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie en voert daarbij aan dat het beroep onontvankelijk is, daar het niet was gesteld in het Nederlands dat in deze zaak de procestaal zou zijn.

Het bepaalde in het Aanvullend Protocol aangaande het taalgebruik lijkt niet te moeten worden geacht van openbare orde te zijn (zie Vandersanden en Barav, *Contentieux communautaire*, uitg. Bruylant, 1977, blz. 36, voor de regeling betreffende het taalgebruik voor het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen). Het Benelux-Gerechtshof heeft bijvoorbeeld aangenomen dat het geen reden zag om de vraag omtrent de taal waarin het aangevallen besluit moest worden gesteld, ambtshalve op te werpen (arrest van 6 december 1991, zaak B 90/1, *Jur.* 1991, blz. 70). Het gebruik van een andere taal dan de normale procestaal mag m.i. worden aanvaard indien de wederpartij daar geen bezwaar tegen heeft.

Het administratiefrechtelijk beroep dat wordt ingesteld door een in artikel 3 onder b) van het Aanvullend Protocol bedoelde persoon (welke bepaling op verzoekster van toepassing is) is slechts ontvankelijk, indien de aangevallen beslissing is genomen na een voorafgaand intern beroep bij het Gezag dat de beslissing heeft genomen. In deze zaak stond de Raadgevende Commissie waaraan het intern beroep werd voorgelegd, het gebruik van het Frans toe, zonder dat de wederpartij daar kennelijk bezwaren tegen opperde. In elk geval blijkt noch uit het advies van de Raadgevende Commissie noch uit enig ander stuk dat zulke bezwaren naar voren zouden zijn gebracht.

Het eerste middel van niet-ontvankelijkheid lijkt derhalve niet gegrond te zijn.

b) Het Gezag besluit nog tot de niet-ontvankelijkheid van het administratiefrechtelijk beroep en voert daarbij aan

- dat het verzoekschrift van 15 juni 2000 geen beroep zou vormen in de zin van artikel 17 van het Aanvullend Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie;

- dat het op 25 juli 2000 ingediende verzoekschrift laattijdig zou zijn omdat de in artikel 17 van het Aanvullend Protocol bepaalde termijn toen was verstreken;

- dat het op 25 juli 2000 ingediende verzoekschrift, dat weliswaar een "aanvulling op het verzoekschrift van 15 juni 2000" wordt genoemd, in werkelijkheid een nieuw verzoekschrift zou opleveren, met betrekking tot besluiten van het Gezag – de besluiten van 16 november 1999 en 27 april 2000 – waarover geen voorafgaand intern beroep zou zijn ingesteld.

1) Wat de eerste twee middelen van niet-ontvankelijkheid betreft, dient een onderscheid te worden gemaakt tussen instelling van het beroep en formele regelmatigheid van het inleidende verzoekschrift.

In artikel 17 van het Aanvullend Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie is enkel bepaald dat het beroep wordt ingesteld door indiening, bij de griffie van het Hof, van een daartoe strekkend verzoekschrift binnen de in het artikel vermelde termijn.

Wat de formele voorwaarden voor de ontvankelijkheid van het verzoekschrift betreft, geeft artikel 29 van het Reglement op de procesvoering van het Benelux-Gerechtshof nauwkeurig en volledig aan wat het verzoekschrift moet bevatten. Eén van de taken van de griffie van het Benelux-Gerechtshof bestaat erin na te gaan of het verzoekschrift formeel aan alle voorschriften voldoet en verzoeker in voorkomend geval een termijn van één maand te verlenen om de verzuimen te herstellen (artikel 31 van het Reglement op de procesvoering van het Benelux-Gerechtshof).

Met toepassing van artikel 31 van het Reglement op de procesvoering stelde de griffie van het Benelux-Gerechtshof verzoekster ervan in kennis dat het op 15 juni 2000 ingediende verzoekschrift op verscheidene punten niet aan de voorschriften van artikel 29 van het Reglement op de procesvoering van het Benelux-Gerechtshof voldeed en dat dit verzoekschrift bijgevolg niet regelmatig was. De griffie nodigde verzoekster derhalve uit de verzuimen in haar verzoekschrift te herstellen binnen een termijn die tot en met 25 juli 2000 liep.

Met de indiening, op 25 juli 2000, van een verzoekschrift dat als "aanvulling" op het verzoekschrift van 15 juni 2000 wordt betiteld, heeft verzoekster geen nieuw beroep ingesteld, doch louter de verzuimen in haar verzoekschrift van 15 juni 2000 hersteld, dat als enig inleidend stuk voor het administratiefrechtelijk beroep geldt. Of de voorschriften van artikel 17 van het Aanvullend Protocol aangaande de voor het instellen van een administratiefrechtelijk beroep voorziene termijn in acht werden genomen, dient dus enkel aan de hand van het verzoekschrift van 15 juni 2000 te worden beoordeeld. Het verzoekschrift van 15 juni 2000 is wel degelijk binnen de in voornoemd artikel 17 gestelde termijn ingediend.

De eerste twee middelen van niet-ontvankelijkheid blijken derhalve niet gegrond te zijn.

2) Het middel van niet-ontvankelijkheid dat steunt op het ontbreken van een voorafgaand intern beroep tegen de besluiten van 16 november 1999 en 27 april 2000 geeft aanleiding tot de volgende opmerkingen.

*) Het Gezag nam op 27 april 2000 een beslissing naar aanleiding van verzoeksters intern beroep dat tegen het oorspronkelijk besluit van 7 mei 1999 was gericht. Aangezien een administratiefrechtelijk beroep betrekking heeft op zowel het besluit dat door het Gezag na een intern beroep is genomen als het oorspronkelijk in het intern beroep betwiste besluit, kan er geen sprake van zijn de ontvankelijkheid van het administratiefrechtelijk beroep afhankelijk te stellen van een nieuw intern beroep tegen het besluit waartoe het Gezag na het eerste intern beroep is gekomen.

*) In casu stelde mevrouw Degroote tegen het besluit van het College van Secretarissen-Generaal van 7 mei 1999 een intern beroep in als bedoeld in artikel 7 van het Aanvullend Protocol.

In de memorie d.d. 15 oktober 1999 die met het oog op de op 19 oktober 1999 geplande zitting van de Raadgevende Commissie voor en namens mevrouw Degroote werd overgelegd, wordt gevorderd dat "(...) het de Benelux Raadgevende Commissie (moge) behagen het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, bijgevolg het besluit van het College van Secretarissen-Generaal van 7 mei 1999 waarbij mevrouw Degroote nieuwe taken toegekend zijn, nietig te verklaren en de onmiddellijke reïntegratie van mevrouw Degroote in haar vroegere functie, met name die van secretaris van de Bijzondere Commissie voor het Personenverkeer in de Benelux Economische Unie te bevelen".

Het Gezag besliste op 16 november 1999 dat mevrouw Degroote het werk voor het personenverkeer weer op haar zou nemen doch dat zij de werkzaamheden die haar intussen waren opgedragen naast het werk inzake het personenverkeer zou moeten uitvoeren.

Uit het advies van de Raadgevende Commissie blijkt dat de raadvrouw van mevrouw Degroote naar aanleiding van het besluit van 16 november 1999 een tweede memorie op 3 december 1999 indiende, waarin met het nieuwe besluit rekening wordt gehouden, aangezien de Commissie van mening is dat met die nieuwe memorie "de in (haar) eerste memorie naar voren gebrachte vorderingen werden gewijzigd". Voorts stelt de Commissie zich in haar advies op het standpunt dat ingevolge het op 16 november 1999 door het College van Secretarissen-Generaal genomen besluit aan het intern beroep de grondslag is komen te ontvallen.

Niets verhindert het Gezag een beslissing te nemen waardoor het intern beroep volledig aanvaard wordt, zelfs nadat het Gezag zelf of de verzoeker zich reeds tot de Commissie gewend heeft. In dat geval wordt de voortzetting van de zaak volledig doelloos. (F. Dumon, o.c., blz. 154).

Het komt mij voor dat het besluit van 16 november 1999 op twee manieren kan worden benaderd:

- vanuit een eerste invalshoek levert het een beslissing op, waarmee mevrouw Degroote genoegdoening wordt gegeven, nu zij haar vroegere functie wederom mag vervullen. Daardoor is aan het intern beroep dat strekt tot vernietiging van het besluit van 7 mei 1999, in zoverre daarin mevrouw Degroote haar vroegere functie werd ontnomen, de grondslag komen te ontvallen.

Voor zover het besluit van 16 november 1999 mevrouw Degroote nieuwe taken opdraagt, die zij naast haar vroegere functie dient te vervullen, houdt het een nieuw besluit in aangezien de cumulatie van de taken voortaan het discussiepunt vormt.

- vanuit een tweede invalshoek – die van verzoekster - wordt met het besluit van 16 november 1999 het besluit van 7 mei 1999 juist niet ingetrokken doch wel bevestigd.

Met het besluit van 16 november 1999 wordt verzoekster weliswaar in haar vroegere functie hersteld en krijgt zij op dat punt dan wel genoegdoening, maar wordt het aangevallen besluit van 7 mei 1999 desalniettemin bevestigd, in zoverre mevrouw Degroote daarin met de Benelux-coördinatie en de voorbereiding van de Benelux-Publicatiebladen wordt belast. In dit opzicht werd met het besluit van 16 november 1999 het besluit van 7 mei 1999 niet ingetrokken, maar zijn de gevolgen ervan gehandhaafd na 19 november 1999, op welke datum mevrouw Degroote haar vroegere taken hervatte. Het besluit van 16 november 1999 is derhalve niets anders dan de bestending van het besluit van 7 mei 1999.

In deze optiek lijkt het niet geboden een nieuw intern beroep in te stellen tegen het besluit van 16 november 1999, in zoverre daarin de gevolgen van het besluit van 7 mei 1999 na 19 november 1999 worden gehandhaafd, zelfs al zijn de uitgangspunten (aanvankelijk vervullen van de nieuwe functie in plaats van de vroegere functie, nadien vervullen van de nieuwe taken naast de oude taken) anders komen te liggen.

Voor zover het geding in wezen over de aan verzoekster opgedragen nieuwe taken handelt, of deze nu door verzoekster werden geacht hoegenaamd niet gelijkwaardig te zijn aan haar vroegere taken dan wel of ze nu door verzoekster worden aangezien als een opgelegde dubbele voltijdse taakvervulling, meen ik dat het besluit van 16 november 1999 geen besluit is, waarbij het besluit van 7 mei 1999 geheel wordt ingetrokken, en derhalve evenmin een besluit oplevert waartegen een nieuw intern beroep had moeten worden ingesteld.

Het administratiefrechtelijk beroep werd dus regelmatig ingesteld, voor zover de inzet van het aan het Hof voorgelegde geschil gestalte krijgt in het besluit van 7 mei 1999 waartegen verzoekster is opgekomen met een intern beroep dat is ingesteld binnen een maand na de dag waarop verzoekster kennis heeft gekregen van dat besluit, alsmede in het besluit van 27 april 2000 waarbij het Gezag naar aanleiding van het intern beroep een beslissing heeft genomen.

Het derde middel van niet-ontvankelijkheid lijkt evenmin gegrond te zijn.

c) Ten slotte voert het Gezag de niet-ontvankelijkheid van het beroep aan, daar aan verzoeksters rechtspositie door de jegens haar genomen maatregelen geenszins zou zijn geraakt.

Blijkens artikel 3, onder b), van het Aanvullend Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie is de Kamer bevoegd kennis te nemen van de administratiefrechtelijke beroepen van de daarin bedoelde personen, die gericht zijn tegen de besluiten, van algemene strekking dan wel betrekking hebbend op afzonderlijke gevallen, van een orgaan van de Unie inzake hun bezoldiging, pensioenen of andere sociale voorzieningen, het pensioen of andere sociale voorzieningen van hun weduwen of wezen, de hun opgelegde disciplinaire maatregelen, zwaarder dan een schriftelijke berisping, of schorsingen, op non-activiteitstelling, definitieve beëindiging van de ambtsvervulling, dan wel, in het algemeen, elk besluit, dat hun rechtspositie raakt.

Het Gezag beroept zich in dit verband op artikel 3 van het Statuut van de beampten van het Secretariaat-Generaal, dat bepaalt dat de beampten onder het gezag van de secretaris-generaal staan en hem verantwoording verschuldigd zijn, en leidt daaruit af dat de ten aanzien van mevrouw Degroote genomen maatregelen onder de interne organisatie van het secretariaat vallen.

Het Gezag stipt nog aan dat de Secretaris-Generaal mevrouw Degroote bij nota van 2 oktober 2000 ervan in kennis stelde dat zij van haar opdracht als Benelux-coördinator werd ontheven.

Alhoewel de regels van de materiële bevoegdheid van het Hof in het belang van de rechtsbescherming niet restrictief mogen worden geïnterpreteerd, strekt die bevoegdheid zich evenwel niet uit tot beslissingen die het karakter hebben van een interne maatregel die de rechtspositie van betrokkenen niet raakt (arrest van 15 april 1985, zaak B 83/10, *Jur.*1985, blz. 162).

Het lijkt mij niet mogelijk het middel van niet-ontvankelijkheid van het Gezag te aanvaarden, daar zulks erop zou neerkomen dat aanstonds zou worden aangenomen dat de ten aanzien van verzoekster genomen maatregelen onder intern-organisatorische maatregelen vallen, wat nu juist door verzoekster wordt betwist.

In dit verband brengt verzoekster onder de aandacht dat het besluit van 7 mei 1999 nog steeds niet volledig werd ingetrokken, aangezien de voorbereiding van de Benelux-Publicatiebladen als een van de haar opgedragen taken gehandhaafd blijft.

Welnu, in haar op 25 juli 2000 ter regularisering ingediende verzoekschrift ziet verzoekster in de (volledige of gedeeltelijke) handhaving van de haar bij besluit van 7 mei 1999 opgedragen taken discriminerende voorwaarden die bij het herstel in haar vroegere functie worden opgelegd.

Tot besluit van het bovenstaande concludeer ik tot de ontvankelijkheid van het administratiefrechtelijk beroep.

Ten aanzien van de grond van de zaak

In haar beroep voert verzoekster verscheidene middelen aan.

Het eerste middel klaagt over de schending van substantiële vormen.

Het middel treft geen doel voor zover het betrekking heeft op de ontheffing van de vroegere functie van verzoekster, vermits de aangevochten maatregel werd ingetrokken nog vóór het administratiefrechtelijk beroep werd ingesteld.

In zoverre over schending van het collegialiteitsbeginsel bij de besluitvorming wordt geklaagd kan het middel niet worden aanvaard, omdat een eventueel gebrek dat het besluit van 7 mei 1999 zou aantasten, wordt opgeheven door het besluit van 16 november 1999, dat de nieuwe taken van verzoekster bevestigt.

Het middel mist feitelijke grondslag in zoverre daarin wordt betoogd dat verzoekster niet zou zijn geraadpleegd voordat haar nieuwe taken werden opgedragen. Uit een nota van de heer Busschaert d.d. 6 mei 1999, waarvan verzoekster samen met het besluit van 7 mei 1999 kennis kreeg (cf. haar brief van 5 juli 1999 aan het College van Secretarissen-Generaal), blijkt immers dat de heer Busschaert op 29 april 1999 een gesprek met verzoekster had "over mogelijke taken die door haar op de afdeling Algemene Zaken verricht zouden kunnen worden". De heer Busschaert had verzoekster gevraagd hem haar standpunt uiterlijk op 6 mei 1999 kenbaar te maken, maar kreeg van haar te horen dat zij nog niet de nodige tijd had gehad om daar goed over na te denken.

Het opmaken van een verslag, indien zulk een formaliteit al zou zijn voorgeschreven, had onder de gegeven omstandigheden geen zin.

Wat de schending van de verplichte kennisgeving aan betrokkene van het besluit van 7 mei 1999 betreft, dient ervan te worden uitgegaan dat de eventuele niet-kennisgeving niet van dien aard schijnt te zijn dat daardoor de geldigheid als zodanig van de besloten maatregelen wordt aangetast; hooguit kon een niet-kennisgeving van invloed zijn op het tijdstip waarop de toewijzing van nieuwe taken kon ingaan alsmede het ingaan van de termijn voor het instellen van het intern beroep. Bovendien zou een dergelijk gebrek nog zijn verholpen door de kennisgeving van het besluit van 16 november 1999.

Verzoekster steunt ten slotte nog op de schending van de algemene motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is doelloos geworden, omdat het duidelijk slaat op het besluit van 7 mei 1999 in zoverre verzoekster daarbij van haar vroegere functie wordt ontheven, waarin zij sinds 19 november 1999 is hersteld.

In haar beroep klaagt verzoekster nog over de schending van enig algemeen rechtsbeginsel.

Dit middel, dat op de ontbrekende voorafgaande raadpleging van verzoekster en het gebrek aan kennisgeving en motivering van het besluit van 7 mei 1999 steunt, kan om de hierboven uiteengezette redenen niet slagen.

Ten aanzien van de aangevoerde schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, alsmede het algemeen beginsel van gelijke kansen en niet-discriminatie is het middel doelloos geworden, voor zover daarin het besluit wordt aangevochten waarbij verzoekster van haar vroegere functie werd ontheven, waarin zij sinds 19 november 1999 is hersteld.

Aangenomen dat bij het aspect van de toewijzing van nieuwe taken dient te worden stilgestaan, geeft het middel mij voor het overige aanleiding tot de volgende opmerkingen:

Het aan het Hof, Kamer "Ambtenarenrechtspraak", overgelegde dossier bevat geen gegevens waaruit kan worden opgemaakt dat het Gezag in casu zou hebben gehandeld in strijd met de regels van behoorlijk bestuur en het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel.

Ten processe staat vast dat als gevolg van de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam het acquis van de Schengen-Overeenkomst, dat tot dan toe door het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie werd verzorgd, overgedragen werd aan het Secretariaat-Generaal van de Raad van de Europese Unie. Bij die gelegenheid werd een aantal ambtenaren van het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie in dienst genomen door het Secretariaat-Generaal van de EU-Raad.

Een reorganisatie van de diensten van het Secretariat-Generaal van de Benelux Economische Unie lag in deze omstandigheden voor de hand. Mij komt het in elk geval voor dat het Gezag, zonder daardoor de regels van behoorlijk bestuur te schenden, ervan kon uitgaan dat de activiteiten van de Bijzondere Commissie voor het Personenverkeer in het kader van de Benelux Economische Unie in de toekomst zouden afnemen en niet meer de inzet zouden vereisen van een administrateur wier vakbekwaamheid en deskundigheid als secretaris van genoemde Bijzondere Commissie nimmer door het Gezag in twijfel werden getrokken. Daarbij komt nog dat de administrateur die voor de Benelux-coördinatie en de voorbereiding van de Benelux-Publicatiebladen instond, de diensten van de Benelux Economische Unie had verlaten en dat die functie dan ook wederom moest worden ingevuld. Voor verzoeksters beweringen als zou het Gezag haar via deze reorganisatie een straf hebben willen opleggen omdat zij niet voor overplaatsing naar de Europese Unie had gekozen, vermag ik ook maar niet de minste aanwijzing te vinden.

In hetzelfde verband dient te worden gewezen op de op zijn minst tegenstrijdige houding van verzoekster: nu eens bestempelt zij de haar opgedragen, nieuwe taken als "ondergeschikte taken" of nog "louter uitvoerende taken zonder enige verantwoordelijkheid", dan weer beschouwt zij die taken als werkzaamheden die haar zozeer in beslag nemen dat zij die niet naast haar werk inzake het personenverkeer kan uitvoeren. Voorts dient nog benadrukt te worden dat de coördinatie van de officiële Benelux-teksten, die sinds 2 oktober 2000 dus nog verzoeksters enige additionele taak blijft, volgens haarzelf (zie de bij Raadgevende Commissie ingediende memorie) een taak is die bijna vijftien jaar lang probleemloos door een secretaresse werd vervuld. Onder de gegeven omstandigheden kan in het feit dat het Gezag de voorbereiding van de Benelux-Publicatiebladen als een van de door verzoekster te vervullen taken handhaaft, bezwaarlijk enigerlei schending van de door verzoekster ingeroepen regels en beginselen worden gezien. Waar verzoekster zelf erkent dat de kwestieuze taak slechts een "ondergeschikte taak" is, wordt het advies van de Raadgevende Commissie, waarop verzoekster in haar ter regularisering ingediende verzoekschrift in principe niets aan te merken heeft en dat als volgt luidt: "Nu aan het beroep van 9 juli 1999 de grondslag is komen te ontvallen, blijft mevrouw Degroote dus haar functie als secretaris van de Bijzondere Commissie voor het Personenverkeer verder vervullen; het Gezag kan haar additionele taken toewijzen, die ondergeschikt blijven aan de hierboven omschreven huidige functie", door het Gezag dus naar de letter toegepast.

Verzoekster voert nog middelen aan, waarin ze klaagt over machtsoverschrijding of -afwending, ja zelfs machtsmisbruik. Die middelen zijn doelloos geworden, voor zover verzoekster daarin de bedoeling heeft het besluit om haar van haar vroegere functie te ontheffen, aan te vechten.

Voor zover het opdragen van nieuwe taken aan verzoekster wordt betwist, komen die middelen mij niet gegrond voor, aangezien de aan het Hof overgelegde stukken geen gegevens bevatten waaruit kan worden opgemaakt dat het Gezag zou hebben besloten verzoekster met nieuwe taken te belasten, zulks niet teneinde de diensten te reorganiseren maar met het oogmerk verzoekster te straffen omdat zij niet naar de Europese Unie is vertrokken, en het Gezag derhalve zou hebben gehandeld met andere doeleinden dan die waarvoor hem zijn bevoegdheden zijn toegekend. De feitelijke gronden die door verzoekster worden aangevoerd om machtsmisbruik aan te tonen (daar artikel 13 van het Aanvullend Protocol enkel voorziet in machtsoverschrijding en –afwending als gronden ter staving van een beroep, dienen de feiten te worden onderzocht in relatie tot de ingeroepen machtsoverschrijding c.q. –afwending), komen mij als irrelevant voor. Aan de ene kant bestaat er tussen de aangevoerde feiten geen duidelijk verband waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het optreden van het Gezag zou zijn ingegeven door andere feiten dan een reorganisatie van de diensten en met een ander doel dan dat waarvoor hem zijn bevoegdheden zijn toegekend. Aan de andere kant kunnen de aangevoerde feiten op zich er evenmin toe leiden dat verzoeksters stelling wordt aangenomen: de nota van de heer Busschaert aan de heer Laurijsens is van latere datum dan het besluit van 7 mei 1999 en is daar het logische gevolg van. Met het aangevoerde feit dat een aan verzoekster gericht schrijven van de personeelsdienst van de Raad van de Europese Unie zou zijn onderschept, wordt evenmin aangetoond dat het Gezag zich aan machtsoverschrijding of –afwending schuldig zou hebben gemaakt, aangezien het ter zake vaststaat dat verzoekster de diensten van de Benelux Economische Unie niet wilde verlaten en het mogelijk onderscheppen van een schrijven niet van dien aard is dat daardoor het bestaan van ongeoorloofde motieven in hoofde van het Gezag, zoals deze door verzoekster worden aangevoerd, aannemelijk wordt gemaakt. Voorts dient nog te worden opgemerkt dat in voormeld schrijven naar ten minste één eerder bericht alsmede een medisch onderzoek wordt verwezen. Er wordt niet gesteld dat verzoekster én van dat eerdere bericht én van de voor dat medisch onderzoek vastgestelde datum onkundig zou zijn geweest. Verzoekster heeft evenwel niet op het eerste bericht gereageerd en is niet op het medisch onderzoek verschenen, waaruit de personeelsdienst van de Raad van de Europese Unie opmaakte dat zij niet in een werkaanbod was geïnteresseerd.

Ten slotte beroept verzoekster zich in haar op 25 juli 2000 ingediende verzoekschrift nog op bepaalde onregelmatigheden bij de behandeling van haar intern beroep door de Raadgevende Commissie.

Verzoekster schijnt grieven te hebben betreffende de samenstelling van de Raadgevende Commissie. Dit middel werd niet verder uitgewerkt. In elk geval kan het niet worden aanvaard, daar het op verzoeksters weg had gelegen desnoods het desbetreffende lid van de Raadgevende Commissie te wraken.

Verzoekster voert nog aan dat het Gezag kennis zou hebben gehad van het advies van de Raadgevende Commissie vóór deze haar advies uitbracht. Toen het Gezag verzoekster in kennis stelde van het besluit van 27 april 2000, maakte het ervan gewag dat "het uit loutere fair-play jegens u heeft gewacht op het schriftelijk advies van de Raadgevende Commissie ... terwijl de conclusie van dit advies reeds meerdere weken bekend was". Verzoekster beroept zich op de schending van de geheimhouding van de beraadslaging en voert die schending als additioneel gegeven aan om discriminatie jegens haar aan te tonen.

Het Hof behoeft zich binnen de grenzen van dit geding niet te buigen over de omstandigheden waaronder het Gezag kennis kon hebben gekregen van de conclusie van het advies van de Raadgevende Commissie, noch over de vraag of een en ander al dan niet plaatsvond in strijd met het bepaalde in het Huishoudelijk en Procedurereglement van de Raadgevende Commissie. Bovendien ben ik van mening dat eventuele onregelmatigheden in de procedure van het intern beroep niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de door het Gezag genomen beslissingen.

Tot besluit van bovenstaande uiteenzetting concludeer ik ertoe dat uw Hof het beroep ontvankelijk doch niet gegrond verklaart.

Naar mijn oordeel is er geen aanleiding toe de eis van verzoekster in te willigen waar zij vordert dat de door haar gemaakte kosten van vertegenwoordiging en bijstand in de kostenbegroting worden opgenomen en het Gezag in die kosten wordt verwezen.

De vordering van het Gezag die ertoe strekt mevrouw Degroote het uitdrukkelijk bevel te geven de haar door de Secretaris-Generaal toevertrouwde taken uit te voeren, dient te worden afgewezen, omdat zulk een bevel, algemeen en abstract als het is, de grenzen van dit geding te buiten gaat. Het Statuut van de beambten van het Secretariaat-Generaal biedt het Gezag in ieder geval passende actiemiddelen.

Luxemburg, 23 augustus 2001